

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 33/2014
07.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Т., због кривичног дела лаке телесне повреде из члана 122. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адв. В.О.Ц., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К бр. 642/11 од 23.05.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4783/13 од 22.10.2013. године, у седници већа одржаној дана 07.04.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Т., адв. В.О.Ц., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К бр. 642/11 од 23.05.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4783/13 од 22.10.2013. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К бр. 642/11 од 23.05.2013. године окривљени Д.Т. оглашен је кривим због кривичног дела лаке телесне повреде за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од два месеца и истовремено одређено да се она неће извршити, ако окривљени за време од једне године не учини ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање трошкова судског паушала у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, а о осталим трошковима кривичног поступка који падају на терет окривљеног одлучиће се посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4783/13 од 22.10.2013. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Д.Т. а пресуда Основног суда у Чачку К бр. 642/11 од 23.05.2013. године, потврђена.

Против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К бр. 642/11 од 23.05.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4783/13 од 22.10.2013. године бранилац окривљеног Д.Т., адв. В.О.Ц, поднела је захтев за заштиту законитости, због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а) и то конкретно битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП-а и члана 447. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји, преиначи првостепену и другостепену пресуду и донесе одлуку којом ће према окривљеном одбити оптужбу за кривично дело из члана 122. став 1. КЗ или пак да укине другостепену пресуду и предмет врати суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Т., Републичком јавном тужиоцу, и сматрајући да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, одржао седницу већа у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Т., у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. Законика о кривичном поступку, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче да је првостепена пресуда донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП-а, која се према наводима захтева састоји у томе што се у конкретном случају ради о пресуђеној ствари која искључује кривично гоњење окривљеног за истоврсно кривично дело. У захтеву је образложено да је пре покретања кривичног поступка по приватној кривичној тужби против окривљеног Д.Т., покренут и вођен због истог чињеничног описа, прекршајни поступак по захтеву МУП-а РС ПС Горњи Милановац бр. 1-811-00-87/11 од 19.05.2011. године, због сумње да је учинио прекршај из члана 6. став 3. и члана 6. став 2. Закона о јавном реду и миру, који је због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења - дана 17.05.2013. године, решењем Прекршајног суда у Горњем Милановцу 1Пр бр. 1595/11 од 14.11.2013. године, обустављен.

Из списка предмета произилази да је решење Прекршајног суда у Горњем Милановцу 1Пр бр. 1595/11 којим је поступак против окривљеног Д.Т., због учињеног прекршаја из члана 6. став 3. и члана 6. став 2. Закона о јавном реду и миру, обустављен због наступања апсолутне застарелости за вођење прекршајног поступка, донето дана 14.11.2013. године. Пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4783/13 којом је потврђена пресуда Основног суда у Чачку К бр. 642/11 од 23.05.2013. године, донета дана 22.10.2013. године, пре правноснажног окончања

прекршајног поступка, те се по оцени Врховног касационог суда у конкретном случају не може говорити о правноснажно пресуђеној ствари која би трајно искључила могућност кривичног гоњења.

С`тога, по налажењу Врховног касационог суда, побијаним правноснажним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП-а, истакнута у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Т., те је Врховни касациони суд, са напред изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП-а, захтев браниоца окривљеног у односу на ову повреду закона, одбио као неоснован.

Надаље, у захтеву браниоца окривљеног се као разлог подношења захтева, наводи и образлаже повреда закона из члана 447. став 2. ЗКП-а јер је Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени суд, одржао седницу већа у смислу члана 447. ЗКП-а при том пропуштајући да о истој обавести окривљеног и његовог браниоца.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а одређено је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а одредбом става 4. истог члана одређени су услови под којима окривљени, преко свог браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости због повреде закона и то таксативно набрајањем повреда које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и пред апелационим судом (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3) и 4)), те је тако овом одредбом право окривљеног на подношење захтева за заштиту законитости, због повреде закона, ограничено у погледу разлога искључиво на наведене повреде.

Имајући у виду цитиране законске одредбе Врховни касациони суд налази да повреда закона из члана 447. став 2. ЗКП-а не представља закоником (члан 485. став 4. ЗКП-а) дозвољен разлог за подношење захтева, па је Врховни касациони суд на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП-а, захтев за заштиту законитости у том делу одбацио као недозвољен.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**